

Afgiftekantoor : Brussel X
Bureau de dépôt : Bruxelles X

Toegelaten onder nr : P 102005
N° d'agr ation : P 102005

PB-PP | B-00227
BELGIE(N)-BELGIQUE

even sadem

le ouffle
de Vie

Nummer 117 februari 2021

Numéro 117 février 2021

Verschijnt : trimestrieel

P riodicit  : trimestriel

Verantwoordelijke uitgever : V. en J. Verbeiren-Desopper, Floralaan 6, B 2640 Mortsel

Ik ben

Met Kerstmis heeft de christelijke wereld de geboorte van een kind gevierd. We willen daar even bij stilstaan: 2000 jaar geleden werd in Palestina een kind geboren in een heel specifieke situatie en... het was een kind dat eigenlijk niet voorzien was op het moment dat het werd verwekt.

Dit lijkt een banale, triviale gebeurtenis, maar het is tegelijk ook onuitgegeven, uniek.

Banaal, kunnen sommigen inderdaad denken, want wat betekent de geboorte van één kind nu in de massale hoeveelheid pasgeborenen die elke dag op de wereld komen en dat sinds miljoenen jaren. Nochtans zal een moeder die bevalt haar ervaring en zeker haar kind nooit als “banaal” omschrijven, ook al komt die “banaliteit” zo massaal voor in alle uithoeken van de wereld!

Onuitgegeven, uniek is dat ze zichzelf geeft, de gave van haar lichaam dat een nieuw wezen op de aarde zet, een wezentje dat zelf al even uniek en onuitgegeven is. En hier bevinden we ons in de kern van ons onderwerp. Want we willen stilstaan bij wat de mens (in casu de moeder, het kind) ervaart in haar/zijn diepste kern. We willen dieper kijken dan het oppervlakkige feit divers, het dagelijkse voorkomende feit dat niets laat zien van de gevoelens en ervaringen van de mens die het meemaakt.

Hét evenement van het jaar 2020, de wereldwijde verspreiding van het coronavirus, hebben we voornamelijk beleefd door de bril van een onophoudelijke stroom aan objectieve informatie. Cijfers, rapporten, statistieken en grafieken brachten ons dagelijks een quasi bewezen wetenschappelijke waarheid. We werden overstelpt met gegevens die ons er moesten toe aanzetten om onze manier van leven te veranderen omdat de objectieve waarheid van die cijfers nu eenmaal angstaanjagend was.

Maar wanneer het coronavirus ons persoonlijk treft of wanneer het iemand uit onze directe omgeving ziek maakt, ontstaat plots in ons hart een nieuwe manier van kijken: dan zijn we die persoon nabij omdat het om hem of haar gaat. Hij of zij is dan geen onderdeel meer van de cijfers uit een statistiek, maar een persoon die lijdt of moet beschermd worden tegen een ziekte die hem of haar het leven kan kosten. Op dat moment verandert inderdaad onze blik: we kijken niet meer door onze objectieve, wetenschappelijke bril naar feiten, maar met ons hart naar wat we in ons diepste wezen als mens ervaren. Is het niet zo dat we dan ook zelf als menselijke persoon geraakt worden door het lijden van die andere persoon en dat we dan alles zullen doen voor die ander? En als we ons op die manier laten raken, zullen we ook beter gemotiveerd zijn om ons gedrag te veranderen en van binnen uit de maatregelen op te volgen omdat we vanuit een andere kijk zin geven aan de informatie die uit de objectieve wereld op ons af komt. Zo zullen we “de wereld veranderen” zoals men zegt.

Terug nu naar het gebeuren van Kerstmis en de geboorte van een kind.

Wanneer we rondom ons kijken, in onze wijken en families, zullen we al snel minstens één vrouw of één koppel vinden die radeloos zijn bij de nakende geboorte van hun kind en die leven in grote moeilijkheden: geen of geen fatsoenlijke woning, onvoldoende inkomen, juridische problemen, eenzaamheid omdat ze ver van hun familie leven bijvoorbeeld. Misschien was de zwangerschap niet “geprogrammeerd” met afwijzing en kritiek als gevolg.

Dergelijke concrete situaties, net zoals die van Maria, Jozef en Jezus indertijd, vinden we voortdurend in de hele wereld terug. Ze zijn van alle tijden. Het eenvoudige verhaal van het kind Jezus dat ter wereld komt in moeilijke, problematische en destabiliserende omstandigheden is niet verrassend en niet triviaal. Het mag ons dan ook niet verbazen dat we ook achter dit doodgewone feit iets anders kunnen ontdekken, hopen, verwachten, namelijk de uitdrukking van het Leven, van de Gans Andere. Het is niet verbazend dat we van het eenvoudig, banaal “feit” kunnen overgaan naar de “persoon”, “IK..BEN”..., “Het Woord is vlees geworden” (Joh.1,14), woord dat Leven wordt, God.

Mogen we in dit nieuwe jaar 2021 met verwondering elke andere ontdekken, elke persoon die hunkert naar onze aandacht, onze vriendschap, onze liefde.

Mogen we van het “banale” feit van een geboorte de stap zetten naar de persoon die het beleeft, de persoon die in ons leven komt en laten we haar of hem van harte verwelkomen.

We wensen dat ieder van jullie dit jaar de vreugde mag kennen om één front te vormen tegen de tegenslagen die ons allen treffen, schouder aan schouder, bij gebrek aan een innige omhelzing!

Mogen we de virtuele maretak van de solidariteit uitvinden en er een nieuwe zin voor ons leven in vinden!

Micheline en Jacques

ALLEEN EN TOCH NIET ALLEEN

Mama zijn is het fijnste en geweldigste dat je kan meemaken, denk ik. Maar het is ook een dagelijkse strijd. Sommige ongemakken van de zwangerschap zijn soms moeilijk te verdragen, maar wat overheerst is de hoop en de gehechtheid aan het kleintje, altijd en overal: mama zijn is magisch!

Mijn moeder-zijn was niet gemakkelijk. Op 5 maand zwangerschap voelde ik mijn baby bewegen. Het was nieuw voor mij en voelde vreemd als een soort geheim verbond tussen het kindje en mezelf. Op het einde van de 7e maand, op 31 weken, ben ik te vroeg bevallen van een meisje. Je kan je het vervolg voorstellen: veel onzekerheid en angst. Dankzij de goede zorgen van het medisch korps in het ziekenhuis, is alles echter goed verlopen. Ik heb bijvoorbeeld veel gehad aan sommige prenatale vormingen tijdens mijn zwangerschap: hoe een pasgeborene verzorgen, hoe beginnen en hoe stoppen met borstvoeding, zelfs het herkennen van bepaalde symptomen van kinderziekten. Ik heb toen zelfs een infosessie gevolgd als hulpverlener voor te vroeg geboren baby's. Heel die tijd was ik erg van streek maar ik houd er onvergetelijke herinneringen aan over.

Mijn dochter is geboren op 27 januari 2020. Mijn kleine Aïssatou schenkt me elke dag haar mooiste glimlach en droomt van een peter of meter.

Een kind is een geschenk van de hemel; het is belangrijk er zorg voor te dragen wat voor kind het ook is want er zijn duizenden mensen op zoek naar die onschatbare schat.

Tijdens mijn parcours en ervaring als mama, ben ik niet alleen geweest. Daarom wil ik aan alle vrouwen in dezelfde situatie zeggen: denk nooit dat je alleen bent.

Levensadem staat aan onze zijde, dicht bij ons, moeders in moeilijkheden, waar ze zich ook bevinden, zonder onderscheid van ras, kleur of afkomst. Elke mama wordt gelijk behandeld als het gaat om wijze raad, materiële of sociale hulp, maar vooral dankzij het luisterend oor dat ze krijgt.

Tijdens mijn zwangerschap heb ik me geleid gevoeld, moreel en psychologisch ondersteund. Deze hulp heeft mij weer zelfvertrouwen gegeven, heeft me geholpen om mezelf weer op te bouwen en de kracht te vinden om verder te leven. Ik heb zo weer zin kunnen geven aan mijn bestaan.

Hartelijk dank aan alle medische zorgverleners in de verschillende ziekenhuizen van Luik waar mijn dochter en ik werden verzorgd, zonder Caroline en Damien te vergeten, de onmisbare verantwoordelijken van Levensadem in mijn regio.

TIGUI

STEUNGEZIN ZIJN :

“aanwezig zijn”

Sinds iets meer dan anderhalf jaar zijn we het steungezin van een jonge vrouw uit Afrika. Dat wil zeggen dat we een vrouw die geholpen wordt door Levensadem als vrienden begeleiden.

Toen we M. ontmoetten, een asielzoekster van 18 jaar, was ze 7 maand zwanger. De verantwoordelijken van de Waalse afdeling van Levensadem, Caroline en Damien, zijn samen met haar naar ons gekomen. Ze hebben geholpen om het ijs te breken en hebben ons dan uitgebreider met elkaar kennis laten maken.

We verbaasden ons over die kalme, bezadigde jonge vrouw die de indruk gaf zelfverzekerd te zijn, vol dromen over een toekomst maar die tegelijk heel hulpeloos was. De zwangerschap verliep goed. Wat M. ongerust maakte was of ze een toekomst kon geven aan haar kind en aan zichzelf. Zou dat lukken: voor hen beiden samen? Maar ondanks alle moeilijkheden was er vreugde om het nieuwe leven, dat kleine rustige jongetje met zijn stralende glimlach.

In een opvangcentrum voor vluchtelingen is het materiële leven verzekerd, er is sociale, juridische en psychologische opvolging, maar het is een nogal gesloten wereld; sommige bewoners oefenen druk uit op anderen. Voor M. was het moeilijk om tegelijk jong en moeder te zijn. Ze voelde het oordeel van de leden van haar nationale gemeenschap omdat ze zich vragen stelde over de toekomst van haar kind met of... zonder haar.

In de loop van de maanden werd de situatie ingewikkelder: depressie, een hulpvraag om voor de baby te zorgen die in een crèche werd geplaatst, begeleiding, het verlangen haar kind weer bij zich te hebben maar een weigering door de crèche en door de jeugdzorg...

Wij willen haar bijstaan, terwijl we tegelijk volkomen machteloos staan om de problemen op te lossen: hoe zouden wij zelf kunnen weten wat goed is voor M. en haar kind? We moesten vertrouwen geven aan alle hulpverleners die M. kennen en begeleiden... en tegelijk aanwezig zijn voor haar ondanks de afstand: een telefoontje, een bezoek, een luisterend oor bieden zonder indiscrete vragen te stellen.

Maar altijd mogen we rekenen op onze Vader die naast ons stapt, ons inspireert om te bellen juist op het moment wanneer gedacht wordt aan een wanhoopsdaad, een bezoek wanneer een moeder of een grootmoeder zo gemist worden, een evangeliewoord dat ons steunt wanneer we ons nutteloos voelen, het vertrouwen ondanks ogenschijnlijke mislukkingen.

CHRISTINE
&
VINCENT

De tijd nemen

Een vrouw die ontdekt dat ze ongepland zwanger is, moet dikwijls heel snel een beslissing nemen. Hier is het relaas van een drietal gesprekken die we hadden met D. en S.

D. neemt contact op met Levensadem. Ze is ongepland zwanger en vol twijfel over de beslissing die ze moet nemen en ze wil erover praten. Ze heeft al een kind uit een vroegere relatie. De vader is helemaal uit beeld. Met haar dochter woont ze nu in de woning van haar nieuwe partner. D. is vooral bang en onzeker, ze durft niet blij te zijn. Ze somt de moeilijkheden op:

- haar omgeving is erop tegen dat ze het kind houdt
- haar partner ziet “het financiële” als een zeer groot probleem
- ze is bang om alleen te blijven met 2 kinderen en voor de financiële gevolgen van een 2e kind
- ze is bang om haar dochter tekort te doen
- wat met kinderopvang? ze heeft maar een klein netwerk
- als het kindje er komt, zou haar partner dan verschil maken tussen zijn eigen kind en een stiefkind?

Een aantal jaren geleden heeft D. al een abortus gehad onder druk van haar toenmalige partner. Ze heeft psychologische hulp gezocht, maar heeft er nog altijd last van. Haar partner uit een volgende relatie heeft haar in de steek gelaten toen hun kind een paar maand oud was, en nu bij de 3e relatie is ze ongepland zwanger.

D. en haar partner S. zijn samen op gesprek geweest in het abortuscentrum maar D. voelde zich daar helemaal niet goed. Na dat gesprek zei S: “ik wil het eigenlijk houden, emotioneel gezien”. Zij zelf ook. Ze hebben toen beiden gehuild.

Tijdens het eerste gesprek bij Levensadem brengt S volgende elementen aan:

- hij is bang voor de financiële gevolgen van een 2e kind
- de aankoop van het huis waar ze nu samen wonen heeft een zware investering gevraagd; bovendien zijn er nog heel wat kosten aan en hij heeft geen spaargeld meer
- het huis is eigenlijk te klein voor een gezin met 2 kinderen
- voor het vaderschap op zich is hij niet bang: de relatie met zijn stiefdochter verloopt prima.

Wij luisteren en stellen vooral veel vragen. Het koppel hoeft daar niet meteen op te antwoorden maar we vinden het heel belangrijk om hen aan het denken te zetten.

Enkele van deze vragen:

- Hoe voel je je als je denkt aan abortus? Als je denkt aan het kind?
- Wat maakt je bang? Wat precies maakt je onzeker? Wat heb je nodig?
- Wat is je diepste verlangen, onder de angst?
- Hoe zie je jezelf als moeder- als vader?

- Wat betekent een abortus voor je?
- Wie kan je ondersteunen? (ouders, vriendin, familie...?)

Welke invloed zou de beslissing hebben op je relatie? Welke positieve punten zie je, welke negatieve?
- Hoe zou het zijn als je over een jaar bvb achterom kijkt: voelt het ene of het andere aan als de juiste beslissing?

We stellen voor om met behulp van de vragen gedurende één dag of een halve dag enkel na te denken over abortus, ze kunnen eventueel ook dingen noteren voor zichzelf. De dag nadien voeren ze dezelfde opdracht uit maar denken dan enkel aan het uitdragen van de zwangerschap en de komst van een 2e kind. (het kan ook omgekeerd natuurlijk).

De 3e dag gaan ze bij zichzelf na wat er komt “bovendrijven”.

Een paar dagen later hebben we een nieuwe afspraak langs WhatsApp. De twijfel blijft groot. S. maakt zich vooral zorgen om het financiële, een groter huis zou nodig zijn met 2 kinderen maar is absoluut niet haalbaar. Hij zegt dat hij het kind eigenlijk liever wil houden MAAR...

D. wil met haar hart het kind houden maar is bang dat ze S. dan onder druk zet en dat dit gevolgen gaat hebben voor hun relatie. Ze durft niet alleen te “springen”.

Bij dit gesprek valt het ons op dat ze kiezen voor elkaar, dat ze allebei een goede relatie willen en daar willen aan werken. Het koppel vraagt nog een derde gesprek.

Een paar dagen later: derde gesprek

D. is heel moe; blijft twijfelen. Ook de angst voor de gevolgen van een nieuwe abortus komt weer bovendrijven. Ze heeft een app op haar telefoon waarmee ze de zwangerschap dag na dag kan volgen.

We focussen vooral op hun relatie: wat vinden ze in elkaar? Wat zijn de sterke punten in hun relatie? Wat betekenen ze voor elkaar? Dat gesprek doet hen zichtbaar deugd, maar een beslissing is er nog niet. ‘s Anderendaags krijgen we een sms van D. Omwille van S. heeft zij een afspraak gemaakt voor een abortus.

De dag nadien weer een sms van D.: S. had een lange fietstocht gemaakt en toen hij terugkwam zei hij dat hij ook het kind wil houden en zijn verantwoordelijkheid opnemen.. “dus ik was gelukkig” .

Ze hebben samen beslist: ze hebben het kind gehouden en samen de verantwoordelijkheid opgenomen; hun keuze was helder.

Ons leert het vooral dat de uiteindelijke beslissing tijd nodig heeft om te rijpen en dat er heel veel gebeurt naast de gesprekken die we hebben.

Keva en To

LICHT AAN HET EINDE VAN DE TUNNEL

Ik ben Danielle, moeder van 5, met een baby van 11 maand.

Ik was juist mijn werk verloren toen ik me realiseerde dat ik zwanger was van een vijfde kind. Mijn man, die werkte als seizoenarbeider in een fabriek, was ook net zijn werk kwijt. We vroegen ons af: "Hoe gaan we voor een baby zorgen?". Onmogelijk: ik besliste toen de zwangerschap af te breken ook al wilde ik het eigenlijk niet. Laten we zeggen dat ik me verplicht voelde, maar ik huilde en bad onophoudelijk.

Het was een risico-zwangerschap, ik had geen inkomen: wat te doen in zo'n situatie? Ik ben dan gaan zoeken naar een organisatie die me kon helpen. Ik heb het internet afgezocht en Levensadem gevonden.

Ik heb contact genomen: we hebben gepraat, we hebben hulp kunnen krijgen, we waren opgelucht. We hebben uiteindelijk besloten dit prachtig schepsel te houden. Toen de verantwoordelijken van Levensadem ons kwamen opzoeken, hebben mijn man en ik mekaar vol vreugde aangekeken: er was licht aan het einde van de tunnel.

Ze hebben ons moreel en materieel geholpen, ons alles gebracht wat wij, mijn dochter en ik, nodig hadden om in alle rust te kunnen bevallen.

Voor mij zijn de vrijwilligers van Levensadem prachtige mensen, ik voelde me graag gezien door hen. Op dit moment is mijn dochter alles voor me: wanneer ik haar zie ben ik gelukkig en ik blijf Levensadem bedanken voor de grote liefde die ze voor zwangere vrouwen tonen.

Van harte dank!

DANIELLE

Aan alle gulle schenkers: DANK!

Ik neem even de tijd om mijn bewondering en dankbaarheid te beschrijven voor de kwaliteit van de pakketten die ik in de loop van de tijd van Levensadem heb gekregen voor mijn 2 dochters.

Ik ben het gewoon tevreden te zijn met het minimum en met wat ik al heb. Sommige dingen blijf ik altijd maar opnieuw gebruiken tot ze tot op de draad versleten zijn. Daarom is de steun van Levensadem voor mij een bron van hulp waar ik heel blij en dankbaar voor ben. Ook het principe van hergebruik past bij mijn opvattingen.

Toch ben ik telkens weer verrast en vol ongeloof wanneer ik als een kind de pakketten openmaak die thuis zijn geleverd door de vrijwilligers van Levensadem. Ik sta verstomd te kijken naar de mooie en kwaliteitsvolle kleren, schoenen en nauwelijks gebruikte accessoires, soms zelf gloednieuw! De kleren zijn verzameld met smaak, passen bij mekaar, zoals bij mannequinpoppen in de winkel. Ik vind dat mijn dochters dan nog mooier tot hun recht komen in die kokette, prinselijke, gestileerde of delicate kleren.

Dank u wel, lieve schenkers, voor de generositeit en de delicate warmte waarmee jullie weggeven. Dank u wel, vrijwilligers van de vestiaire die met zorg en smaak mooie pakketten maken. Als op een feest brengen ze vreugde, eer en waardigheid.

GabrielleD.

Een kind verwachten tijdens de lockdown :

Een jong koppel vertelt

Wij : Wij zijn allebei verpleegkundigen in een groot ziekenhuis in Brussel. Tijdens de eerste Coronagolf hebben we ontdekt met welk noodplan we het best de crisis die ons allen raakt, konden aanpakken. Tijdens de eerste lockdown bleven we naar het ziekenhuis gaan. We zagen natuurlijk onze vrienden en familie niet, maar we hadden elke dag contact met onze collega's. En in die periode waarin alle contact heel beperkt was, heeft ons dat veel deugd gedaan. Wij hebben allebei enkele weken, zelfs maanden nodig gehad om te bekomen van die intense periode vol stress omwille van de veranderingen en dagelijkse aanpassingen (gemis aan contact met onze naasten, werk, dagelijkse gewoontes...). Nu zijn we begin oktober. De 2e Coronagolf nadert met rasse schreden. Er staat weer een lockdown te wachten de volgende weken. Het is 6 oktober wanneer we met vreugde ontdekken dat we een kind verwachten. Het is een immens geluk voor ons dat wij dit prachtig nieuws krijgen in deze moeilijker tijden.

David : Meryem moet snel werk maken van een bezoek aan de gynaecoloog want ze zal zo snel mogelijk moeten stoppen met werken, nl. op 22 oktober. Ze heeft er gemengde gevoelens bij: ze voelt zich schuldig omdat ze het ziekenhuis verlaat terwijl daar geen personeel kan gemist worden en tegelijk gelukkig, want voor ons komt die zwangerschap prima op tijd!

Meryem : Nu ik niet mag werken ga ik van alles kunnen doen en de tijd nemen om de komst van ons kindje voor te bereiden. Onze verbeelding maakt overuren: voornamen passeren de revue, manieren om het nieuws aan te kondigen, kleertjes, meter en peter, de vele vriendjes die zij of hij zal hebben want veel van onze vrienden verwachten ook een kindje ...

Maar er is ook... een lockdown. In het begin vind ik dat super, want ik word verplicht veel te rusten om de vervelende symptomen van een beginnende zwangerschap aan te kunnen.

Wij : Maar door de lockdown kunnen we het nieuws niet persoonlijk gaan vertellen aan onze omgeving. Dit unieke moment virtueel moeten delen is helemaal niet wat we ons hadden voorgesteld. We missen de magie van de "levende" emoties, de verrassing, het spontane en vooral de blije omhelzingen. Gelukkig hebben onze ouders en bijna heel onze families een kleine uitzondering gemaakt op de regels.

David : : Zwanger zijn tijdens de lockdown is bijna constant gericht zijn op ons kleintje en zijn dagelijkse ontwikkeling. Meryem heeft op haar telefoon een app geïnstalleerd die de zwangerschap en de ontwikkeling van de baby uitlegt, week na week. Het is spannend en fascinerend te zien hoe formidabel knap het leven gemaakt is!

Meryem : Wanneer ik 11 weken ver ben, realiseer ik me dat op het moment dat een abortus nog mogelijk is (op 12 weken) de baby helemaal geen hoopje cellen meer is zoals sommigen zeggen, maar al goed gevormd. Ik besepte helemaal niet dat hij al zo groot was met zijn armpjes, voetjes: een volledige miniversie van een baby!

Wij : We waren bang voor de eerste echo op 8 weken want sinds enkele dagen mogen de papa's niet meer mee op consultatie omwille van Covid. Wat een geluk: de gynaecoloog moedigt ons aan om samen naar zijn kabinet te komen. Een geruststelling want door de echo kunnen we ons allebei wat beter de aanwezigheid van ons kindje realiseren. Een emotioneel moment was toen we voor het eerst zijn hartslag hoorden!

Meryem : Zwanger zijn tijdens de pandemie maakt dat David, die nog steeds als verpleger werkt, bang is om ziektekiemen mee te brengen uit het ziekenhuis en mij of de baby te besmetten.

David : Meryem heeft het geluk dat ze niet mag werken tijdens haar zwangerschap om elke besmetting te voorkomen. Maar ik moet wel werken en moet dus dubbel voorzichtig zijn! Want we weten nog niet goed wat gevaarlijk kan zijn tijdens de zwangerschap of niet. De impact van corona op een zwangere vrouw is nog slecht gekend. En wij hebben veel vragen naar de toekomst van ons kind toe, nabij of niet, met dat virus... Wie weet wat de impact op zijn ontwikkeling kan zijn.

Wij : een kind verwachten tijdens de lockdown is heel veel plannen maken zonder ze te kunnen realiseren. Allés is zo goed als stilgevallen door de opgelegde beperkingen, het appartement is al vijf keer volledig opgeruimd en gepoetst en we weten niet meer goed wat te doen. Wij hadden graag van deze tijd gebruik gemaakt om bepaalde initiatieven te nemen voor de komst van ons kind en ervan te profiteren om dingen te doen die na de geboorte veel moeilijker te realiseren zouden zijn.

David : Opgesloten en overhoop door de hormonen, voelt Meryem zich in een vorm van depressie sukkelen, ze komt in een vicieuze cirkel terecht.

Wij : Maar we kunnen ons zo niet laten gaan voor lange tijd. Het is prachtig nieuws. Tot nu lijkt alles goed te verlopen en we willen voor ons kind een zacht nestje maken. We gaan van deze periode profiteren om te rusten, na te denken over de inrichting van het appartement met het oog op de komst van de baby, sparen en leven met ons hart en aandacht volledig gefocust op ons kindje en zijn evolutie dag na dag. Wij, die regelmatig klagen dat we te weinig tijd hebben, hebben nu tijd in overvloed. Het is een prachtige gelegenheid om die tijd te nemen, vooral voor het geluk dat we nu al voelen en dat van later.

Meryem en David,
met «...»!

Ik ben A. Ik ben 18 jaar en heb al 3 jaar een relatie met B, 21 jaar. B. heeft vast werk. Ik studeer verzorging en zit in mijn laatste jaar. Wij hebben al lang een stabiele relatie. Plots bleek ik zwanger te zijn.

Ik nam mijn pil altijd correct in. Tijdens een stage voelde ik me op een dag heel flauw en misselijk. Dit was niet van mijn gewoonte. Ze namen mijn bloeddruk en er was duidelijk iets niet in orde. Ik bracht B. meteen op de hoogte. Mijn regels waren altijd al onregelmatig, zelfs met mijn pil. Dus maakte ik me geen zorgen. B. raadde me toch aan om een zwangerschapstest te doen. Hij ging die zelf halen na zijn werk. Ik zou de test de volgende ochtend doen.

Ik was bang, ik durfde het bijna niet. Tot ik mezelf recht trok en zei: "Nu is het de moment!". Na 1 minuut zag ik al dat de test positief was. Ik was blij en verdrietig tegelijkertijd, ik werd mama. Er stonden 3 plusjes +++ op de test. Met tranen in mijn ogen stuurde ik een sms naar B. Ik stak de test snel in m'n handtas, zodat mijn ouders die niet zouden zien. B's antwoord kwam totaal onverwacht voor mij: hij stuurde me een sms terug: "Bel maar naar een abortuskliniek". Ik was geschrokken! Dit was niet het antwoord dat ik wilde horen.

Ik wist niet waar en hoe, dus belde ik naar LUNA Gent. Ik kreeg al snel een afspraak voor een gesprek. Niemand wist hiervan. Ik ken wel iemand die hetzelfde al had meegemaakt maar zelfs aan haar vertelde ik het niet. Ook op school niet.

De dagen gingen zo snel voorbij... ik voelde me radeloos en alleen. De dag van de afspraak voor het gesprek was aangebroken. Het gesprek ging vlot. B. was meegegaan, maar we hadden er samen niet meer over gesproken. Dat lukte niet. Ik was op het moment van dat gesprek 9 weken 5 dagen zwanger. Ik kon het niet geloven. Ik was al zo lang zwanger van mijn prachtig kindje! Ik zag de echo toen ik vertrok naar huis. Ik durfde niet vragen of ik mee mocht kijken. Niemand zag mijn pijn, mijn twijfels. Niemand wist ervan. Het was verborgen en verstoppt. De abortuskliniek stelde me geen alternatieve keuze voor, zij vonden dat ik het juiste deed. Dat kwetste me toen ik dat hoorde.

Onzekerheid...

Ik kreeg ook meteen de afspraak voor de curettage. Ik wist niet wat ik deed. Ik was bang, bang omdat ik niet wist wat me te wachten stond. Ik kon nergens heen met m'n angst. Ik kon nergens heen met al m'n vragen en verdriet. Ik kon en durfde ook aan niemand vertellen hoe ongelooflijk trots ik was/ben op mijn kindje.

Afscheid...

EEN
POSITIEVE
TEST

De dag waarop ik afscheid moest nemen van m'n kindje brak aan. Ik wou dat afscheid niet, maar ik moest. Ik moest van B. en ook van mezelf. Ik kon het niet houden. Ik zou geen goede mama zijn voor m'n kindje. Het moment van de ingreep ga ik nooit vergeten: 19u. Mijn kindje was weg, weg van mij. Ik had nog steeds geen besef van wat ik gedaan had. Ik mocht even op een bed rusten. B. zat naast me en nam m'n hand vast. Hij zei niks. Het was al laat en mijn ouders gingen zich afvragen waar ik bleef. Dus vertrok ik. Ik ging in de auto op de achterbank liggen. Ik had pijn, veel pijn. Maar dat was het minst erg. Ik liet mijn kindje achter, helemaal alleen. Zonder mama en papa.

Achteraf...

Ik kwam thuis en deed alsof er niks gebeurd was. B. vertrok ook meteen naar zijn huis. Ik praatte over school en verder nergens over. Ik ging naar boven, legde me op mijn bed en viel in slaap. Enkele weken later besepte ik pas echt wat ik gedaan had. Ik belde naar LUNA Gent met de vraag of ze me de echo's van m'n kindje konden doorsturen. Ze deden het en ik kon m'n ogen niet geloven. Mijn kindje was al zo groot!

Ik schreef brieven naar mijn kindje en ik tekende om m'n verdriet te plaatsen. Niets hielp. Tot op de dag van vandaag heb ik nog steeds veel verdriet en pijn. Ik mis het zo. Men vertelde me dat ik op het gevoel moest afgaan voor het geslacht van m'n kindje. Dus deed ik dat. ik had al de tijd al het gevoel dat het een meisje was.

Mijn lieve Beau. Mijn prachtig meisje.

Nu, zoveel maanden later, heb ik alles kunnen vertellen aan m'n ouders. Dat deed me al veel, ze boden me veel steun. Aan B. heb ik geen steun. Maar we verwerken het op onze manier. Hoe onze toekomst er samen gaat uitzien weet ik niet, daarover spreek ik niet. Ik heb een kinderwens maar deze is nu veel minder. Ik stel mezelf de vraag: waarom dit kindje niet en een ander kindje dan wel?

Ik ga ook langs bij een psycholoog en start binnenkort ook met therapie. Ook bel of mail ik regelmatig met iemand van Levensadem. Ik probeer zoveel mogelijk m'n gedachten te verzetten maar dat is niet altijd mogelijk.

Overall waar ik ben, denk ik aan haar. Hoe zou ze er uit hebben gezien? Zou ze op mama of papa lijken? Had ze blond of bruin haar?

Dat zijn allemaal vragen waar ik nooit een antwoord op ga krijgen.

Ik mis ze, heel erg.

A..., TROTSE MAMA VAN BEAU

Een betere omkadering

Mijn naam is X. Samen met mijn vriendin, Y. hebben wij sinds een paar jaar een nieuw samengesteld gezin. Zij heeft een zoon van zestien met een beperking. Ik heb twee tienerkinderen.

Recent werd mijn vriendin ongepland zwanger. We gingen naar de gynaecoloog, en omdat Y. daar al te kennen gaf dat ze dit niet zag zitten, kregen we papieren mee voor het abortuscentrum. Ik gaf bij de gynaecoloog al aan dat ik gewetensproblemen had met abortus.

De gynaecoloog belde naar het abortuscentrum, zij zouden ons contacteren voor een gesprek.

Dit gesprek was telefonisch omwille van de lockdown. Er werd gevraagd naar de mening van mijn vrouw. Die zei dat ze het niet zag zitten, dat ze met angsten zat over de praktische kanten van de zaak: de zorg voor haar zoon (die de mentale leeftijd heeft van een kind van drie), de combinatie met onze jobs (ik als zelfstandige, zij eindelijk een job die ze graag doet en waar ze voldoening uit haalt), de angst dat ook dit kind misschien gehandicapt zou zijn, mijn ouders die al te kennen gaven te oud te zijn om voor een kind te helpen zorgen, haar ouders die 50 km verder wonen, onze leeftijd (zij 40 ik 46) ... Ook naar mijn mening werd gevraagd: ik gaf aan dat ik gewetensproblemen had, dat ik abortus moord vond (dit heb ik letterlijk meerdere keren gezegd) en dat ik abortus dus niet zag zitten.

De vrouw aan de telefoon besloot na een kwartiertje voor Y. het volgende: Op basis van de praktische problemen was het duidelijk dat zij ons kind niet wilde houden, hoewel ze het er emotioneel wel moeilijk mee had. Voor mij was het simpel: ik moest maar op gesprek met iemand om mijn problemen te verwerken. Waar heeft ze er niet bij verteld. Alsof je met een gesprek de moord op je kind kan uit je hoofd kan halen. Ik moest het dus met enkele zinnestjes doen. Vlak daarna ging ze over naar de praktische kant van de zaak: een pilletje bij aankomst om de cervix te laten verweken, een echo, eventjes wachten, dan lokale verdoving, vervolgens openspannen, wegzuigen en dan de mogelijkheid voor een kopje koffie en wat rust. Voor mij was dit echt een verhaal van een moord, een gruwelijke manier om ons kind door een koude inox buis in een glazen pot te laten zuigen .... (zo zag ik het in mijn verbeelding).

Y. vroeg nog waar we die hulp konden vinden. De vrouw zei dat dat zou besproken worden de dag van de behandeling. Er werd een afspraak gemaakt voor veertien dagen later.

De dagen daarna waren heel erg moeilijk. Y. was bang, ik was in feite blij en fier. We hebben veel samen gepraat. Telkens kwamen haar angsten naar voor en ik begreep die wel. Ik moest haar kunnen garanderen dat ik de helft van de zorgen van het kind op mij ging nemen, een belofte die ik nooit zou kunnen waarmaken. Ik ben nog raad gaan vragen aan mijn moeder. Die zei dat als de mama het niet wilde het beste was het zo te laten. Al deze dingen samen maakten dat ik alles een beetje op zijn beloop heb gelaten, ik deed in feite niets liever dan over mijn vrouw haar buik wrijven die al wat dikker begon te worden, ik wou dichter bij ons kind zijn ....

Ik had al meerdere keren te kennen gegeven dat ik niet mee zou gaan naar het abortuscentrum. Ik ken mezelf, ik weet zeker dat we daar met drie naar buiten zouden zijn gekomen, maakt niet uit op welke manier. Daarom ging Y. die dag alleen. Ze belde nog om 9 uur (nadat ze haar zoon naar de zorginstelling had

gebracht) maar dat gesprek was in feite hetzelfde als al de andere (wie gaat het doen ???). Ik was toen met een bepaald werk bezig (om mijn gedachten te verzetten). Daarna zijn bij mij de stoppen doorgeslagen. Ik heb naar mijn vrouw haar gsm gebeld maar ze nam niet op (de telefoon lag nog in de auto). Dan heb ik naar het abortuscentrum gebeld. Ik vroeg naar Y.

De vrouw aan de andere kant zei dat ik verkeerd verbonden was. Ik antwoordde haar huilend dat ik de papa was van haar kindje en dat ik haar wilde spreken. Ze is toen Y. gaan halen. Ik heb haar gesmeekt of we het geen week konden uitstellen. Maar ze zei dat het al te laat was, dat ze al een pilletje had moeten nemen. Brullend heb ik de telefoon neergelegd ....

Toen ze thuis kwam, zijn bij mij de stoppen helemaal doorgeslagen. Nooit zo boos geweest in mijn hele leven: op de artsen van het centrum (wie wil nu dokter worden om alleen maar mensen te doden?), op die vrouw die zei dat ik maar op gesprek moest gaan, ook op Y.

Een hele namiddag gehuild, de volgende nachten heel weinig geslapen ... echt een hel. Ook geluisterd naar het verhaal van mijn vrouw: je komt daar binnen en moet al direct papieren tekenen. Niemand heeft gevraagd of ze wel zeker was. Toen ik al huilend had gebeld is men haar gaan zeggen dat de papa aan de lijn was. Of ze hem wilde spreken. Ze is dan alleen in dat kantoor gaan bellen met mij. De vrouwen daar stonden na afloop te praten in de gang. Niemand die gevraagd heeft achteraf of ze er over wilde spreken. Tien minuten later werd overgegaan tot de daad. Tijdens de hele opname heeft niemand gevraagd of er nog verdere begeleiding nodig was. Niet vóór de ingreep en niet erna. Aan de papa werd al helemaal niet meer gedacht, hoewel ik meerdere keren duidelijk te kennen heb gegeven niet akkoord te gaan.

Nu zitten we dus in de verwerking: een zeer moeilijk proces. Voor mij, maar ook voor Y. en zeker voor ons als koppel. Ik ben dan maar zelf op zoek gegaan (wat natuurlijk veel te laat is) en heb al enkele gesprekken gehad met mensen die die hulp kunnen bieden, o.a. met Levensadem.

Ik vertel dit verhaal niet om medelijden op te wekken of om klacht neer te leggen tegen individuen. Maar wel tegen het systeem van abortus zoals het nu bestaat. Ik kan begrijpen dat abortus in sommige gevallen gebeurt. Maar wij waren er als koppel niet uit. En de procedure zoals ze nu is, heeft ons helemaal niet geholpen om er samen uit te geraken. Er wordt enkel naar de vrouw geluisterd. En dan nog wordt de beslissing wel zeer snel gemaakt Wij zijn toch een koppel !! We zijn met twee!! En mijn vrouw heeft nooit gezegd dat ze dat kindje niet graag zou hebben, ze heeft enkel gezegd dat ze dat praktisch niet zag zitten, dat ze bang was. Dat had men moeten opvangen, men had ons moeten doorverwijzen voor verdere gesprekken in plaats van ons onmiddellijk een afspraak te geven voor de ingreep. Men had ons die abortus initieel moeten weigeren en ons verder op gesprek moeten sturen Het zou dan nog een moeilijke beslissing geweest zijn, maar ze zou dan toch meer doordacht gemaakt zijn, beter gedragen door ons allebei. Dat vind ik een hele grote fout die is gemaakt, en hiervoor ben ik heel erg boos op het systeem zoals het nu bestaat. Zou er geen betere omkadering moeten komen?

Ik denk dat het heel veel menselijk leed zou kunnen besparen.

Y. heeft deze brief nagelezen en ze beaamt dat de feiten ook in haar beleving correct zijn.

X...

Van droefheid

naar naar opluchting

In 2005 is Emmanuel van mij weggegaan, vóór zijn geboorte. Ik kom uit Burundi en in onze cultuur praat men niet over miskramen: men rouwt niet om de kinderen die gestorven zijn vóór hun geboorte. Ik heb dus mijn ervaring met mijn kind diep weggeborgen alsook al mijn verdriet, hierin gesteund door mijn man.

Maar in juni 2019 is alles weer naar boven gekomen tijdens een retraite in Paray-le-Monial. Tijdens die retraite begon ik me slecht te voelen en ik heb langzaamaan een verband gelegd met het verlies van mijn kind in 2005.

Droefheid kan ineens uit het niets opduiken, ons overvallen, onze kracht wegnemen, ons op de grond gooien.

Een vriendin voelde de diepte van mijn droefheid aan en raadde me aan contact te nemen met Levensadem, wat ik zonder dralen heb gedaan. Daar heeft men mij gesproken over de Emmaüsweg, het spirituele onderdeel van een perinatale rouwbegeleiding. Ik voelde dat dit iets voor mij was en ik ben deze Emmaüsweg begonnen bij Jo en Veva in Mortsel, in de maand september 2019.

Helemaal in het begin, wanneer ik in Mortsel aankwam en we over mijn kind begonnen te praten dat ik niet had zien geboren worden, barstte ik in tranen uit; mijn tranen vloeiden vanzelf zonder dat ik er controle over had.

Maar stilletjes aan constateerde ik dat het werk van de Emmaüsweg en de Bijbelwoorden die ik kreeg, mijn droefheid verzachtten. Mijn gesprekspartners hadden ook de juiste woorden om mijn tranen te drogen. En zo, langzaamaan keerde ik na een gesprek met hen naar huis terug met een kracht die ik niet kon verklaren. Ik voelde God bij mij. Ik voelde me opgelucht.

Ik heb ook de zin en het belang ontdekt van het geven van een naam aan mijn kleintje: hij krijgt zo de kans “iemand” te zijn. Iemand bij zijn eigen naam noemen is de waarde van die persoon uitdrukken, hem respecteren, hem onderscheiden van anderen. Dat was juist wat ik wilde voor mijn lieve “EMMANUEL”, zo heb ik hem genoemd.

Een Bijbelwoord sprak me heel specifiek aan wat betreft de betekenis van wat ik meemaakte als ook wat betreft de betekenis die ik kon geven aan Emmanuel. Hier is de tekst:

“Zijt Gij de Komende, of hebben wij een ander te verwachten?”
Jezus antwoordde hun: “Gaat aan Johannes zeggen wat gij hoort en ziet: blinden zien en lammen lopen, melaatsen genezen en doven horen, doden staan op en aan armen wordt de Blijde Boodschap verkondigd.” (Mt. 11,3-4)

Het was alsof ik herleefde; alsof ik “een verrijzenisplek” werd. Emmanuel heeft me zoals Jezus een boodschap gegeven die moeilijk uit te drukken is maar ik voel dat zijn korte leventje een betekenis heeft, een missie, ... hij is als een boodschap van God gekomen.

Emmanuel is in 2005 vertrokken, nog vóór zijn geboorte en hij is terug opgedoken in juni 2019. Is het om de liefde aan te kondigen en hoop en verwachting? De toekomst zal het duidelijk maken.

Opluchting! O wat een opluchting! Opluchting en droefheid gaan hand in hand. Uiteindelijk is droefheid maar een voorbijgaand moment van het leven: ze komt en ze gaat. De droefheid zal vervangen worden door opluchting en geluk. De droefheid die ik voelde in juni 2019 heeft maar een paar maand geduurd dankzij de Emmaüsweg.

Deze weg heeft me terug hoop gegeven, kracht om te leven. Met Jezus wordt wanhoop terug hoop. Ik ben er zeker van dat mijn getuigenis mijn broers, zussen, familie, vrienden en kennissen zal helpen om de hoop terug te vinden, kracht en levensvreugde; ze zullen terug kunnen glimlachen. Het mooiste moment tijdens de Emmaüsweg was de eucharistie waar ik luidop de brief kon lezen die ik naar Emmanuel had geschreven. Tot mijn kind spreken in aanwezigheid van Jezus: wat een geluk! Wat een enorme vreugde God bij ons te voelen tijdens de eucharistie voor Emmanuel!

Moge de wil van God geschieden overal en door allen. Amen

Brief aan Emmanuel van zijn moeder.

Emmanuel, we gaan een groot feest vieren,
een onvergetelijk feest.

Vandaag word je volledig erkend
als een geheiligd en gewaardeerd persoon.
Moge deze heilige dag voor jou, mijn kind,
oneindig zacht zijn.

Emmanuel,
ik heb geen woorden om tot jou te spreken,
Emmanuel,
vlees van mijn vlees, mijn liefste.

Jij bent onvervangbaar,
onvervangbaar voor God,
voor je vader en moeder,
onvervangbaar voor je zussen en broers.

Je zal altijd je eigen plaatsje hebben in ons hart.
Enkel de Heer weet wat ik voel en waarom.

De Heer weet wat ikzelf niet weet.

Heer, alleen U kent ook Emmanuel,
het kind dat de dood ons heeft ontrukkt voor zijn geboorte.

Heer, heet Emmanuel welkom
en geef hem het geluk dat U belooft.

Toon hem uw liefde.

Laat hem bij U leven in de eeuwigheid.

Heer, U geneest onze droefheid.

Help ons, help mij.

De tranen op mijn wangen,

tranen van liefde,

mogen ze een bron van kracht zijn.

Mogen ze me de moed en de hoop geven

om de droefheid te overwinnen

om een lichtende vreugde te vinden.

Heer, maak ons sterk,

help ons het lijden te overwinnen.

Emmanuel,

jij bent bij de Vader die over jou waakt.

Moge de goede God zorg dragen

voor jou Emmanuel

Amen.

Emmanuel

EVEN ONTSNAPT UIT ONZE KOOL... .....WAT WAS DAT MOOI!

«Omdat we in een piepklein appartementje in Brussel wonen, mijn zoon Emmanuel van één jaar en ik, hadden we na de eerste lockdown grote nood aan frisse lucht. Ik zocht een KALME, RUSTIGE en TOEGANKELIJKE plaats en praatte erover tijdens een van mijn bezoeken aan Levensadem. Jacques en Micheline hebben me toen herinnerd aan het bestaan van “l'Envie de Souffler” in Pesche, een vakantieplek van Levensadem op het platteland in de buurt van Couvin en toegankelijk voor al wie een band heeft met de organisatie.

We zijn er een tiental dagen gaan doorbrengen in augustus.

Toen ik er aankwam was ik aangenaam verrast: ik vond er een plek vol kalmte, ver van alle stadsdrukke, groen en met heel veel ruimte waar mijn zoon kon in ravotten, iets wat onmogelijk is op mijn Brussels appartement.

Het speelplein is PRACHTIG. We hebben de dieren (geitjes) mogen voederen, wat een geweldige ervaring was voor Emmanuel die nog nooit dieren had gezien. We zijn gaan wandelen in het dorp en telkens we iemand tegenkwamen kregen we een groet en een glimlach die ons blij maakten.

We hebben heel eenvoudig een prachtige week doorgebracht in dat ideaal kader en hebben echt kunnen uitblazen. Ik mag zeggen dat het een formidabele ervaring is, voor herhaling vatbaar”.

Het was mooi!

DOMINIQUE

BIJ HET NIEUWE JAAR

De Coronapandemie is voor elk van ons een moeilijke periode.

Het laatste jaar heeft de hele wereld zichzelf moeten heruitvinden op alle gebied. De mens is in zijn diepste kern inspiratie moeten gaan zoeken om manieren te vinden om de nieuwe uitdagingen aan te kunnen. En ja, in het oog zelf van de storm zijn er kiemen van hoop en vindingrijkheid ontstaan. Maar er was ook de angst voor morgen, het risico om je werk te verliezen, je zaak failliet te zien gaan..

Te midden van dit alles zijn vrouwen blijven bevallen ... en voor hun pasgeborene zorgen; velen onder hen kregen te maken met zeer grote noden en hebben hulp gezocht bij Levensadem.

Omdat alle niet-essentiële winkels een tijdlang dicht waren hadden sommige vrouwen niet meer de mogelijkheid om het nodige voor hun kleintje te kopen. Voor anderen werden de contacten met het OCMW en andere diensten beperkt tot telefoontjes en virtuele afspraken. Veel voedselbanken waren gesloten en de andere werden overstelpt door steeds meer hulpvragen. Levensadem is in heel België werkzaam gebleven en heeft zo goed mogelijk geprobeerd te zorgen voor wat onze moeders elders niet konden vinden.

Meer dan 200 gezinnen hebben ons voor de eindejaarsfeesten speelgoed gevraagd, want helaas waren de speelgoedwinkels dicht. Tussen de 600 en 700 kinderen over heel België hebben zo speelgoed gekregen.

Tot nu toe is Levensadem erin geslaagd alle facturen te betalen. Hartelijk dank!! Dit is enkel mogelijk dankzij jullie steun! Ieder van jullie persoonlijk bedanken voor de helpende handen, de inzet, de hulp die verleend wordt in zoveel domeinen, voor de financiële steun is niet meer mogelijk. Jullie zijn met zoveel!! Maar beschouw dit tijdschrift met zijn verhalen en getuigenissen als onze blijk van dank voor jullie inzet, giften en sympathie. Enkel dankzij jullie kan Levensadem bestaan en voortwerken!

Ook in 2021 blijven we op jullie rekenen, want de hulpvragen blijven komen. Ons huidig computerprogramma gaat al 30 jaar mee en is dringend aan aanpassing toe. Een professionele informaticus is bezig een nieuw programma te schrijven dat beter aangepast is aan de tijd en de mogelijkheid biedt de data van onze 3 afdelingen (Brussel, Wallonië en Vlaanderen) compatibel te maken.

Omdat alle organisaties tijdens het coronajaar veel minder inkomsten hebben gekregen, heeft de overheid beslist om de fiscale aftrekbaarheid van de giften van 2020 te verhogen van 40% naar 60% ; zo houdt wie een gift gedaan heeft via Caritas meer over.

Dank om Levensadem te blijven steunen en kenbaar te maken rondom jullie. Dankzij jullie kan Levensadem blijven “leven”!

Vava en Jo
Jacques en Micheline
Caroline en Damien

GEZOCHT

U bent Levensadem!

U bent Levensadem! Dus aarzel niet en geef vandaag nog aan je bank een doorlopende opdracht ten voordele van alle moeders en gezinnen die beroep deden op Levensadem.

Van harte dank, ook aan allen die ons nu al trouw, soms al jarenlang, steunen.

DOORLOPENDE OPDRACHT

Rekeningnummer van de opdrachtgever:

Naam:

Straat + nr. + busnr.:

Postnummer:

Gemeente

Bedrag:

Periodiciteit: maandelijks tweemaandelijks driemaandelijks

Data: Gelieve de overschrijving uit te voeren telkens de ..... van de maand.

Eerste verrichting op ...../...../.....

Rekeningnummer van de begunstigde: kruis één van de mogelijkheden aan a.u.b.

zonder fiscaal attest: BE29 0682 0636 1564 van Levensadem vzw, De Frélaan 204, 1180 Brussel

met fiscaal attest: BE14 3100 7989 8683 van Caritas secours, Slachthuislaan 28, 1000 Brussel

in dit geval, mededeling toevoegen: «732 107 LEVENSADEM»

Opgemaakt te .....

op (datum) .....

Handtekening

Op een bepaalde leeftijd komt het verlangen soms op om de herinnering aan ons levend te houden door een vzw die ons ter harte gaat, te steunen Bent u in dit geval en denkt u dat Levensadem een organisatie is die de moeite waard is: praat erover met uw notaris. Alle informatie vindt u op www.testament.be.

Levensadem is ook weerhouden als "goed doel" op de site van Donorinfo.

Donorinfo is in 2005 gestart als een stichting voor openbaar nut voor donateurs die in vertrouwen één of meer "goede doelen" wensen te ondersteunen. Donorinfo wil hen duidelijke en betrouwbare informatie

geven, transparant, onpartijdig en gratis. www.donorinfo.be

Babygerief in goede staat

Geef je babyspullen een tweede leven door ze aan LEVENSADEM vzw te schenken.

Je kunt ze bezorgen op volgende adressen of contact opnemen met

Floralaan 6
2640 Mortsel
03 449 48 26

info@levensadem.be

Al 25 jaar ondersteunt Levensadem vzw zwangere moeders en paren in moeilijkheden. Levensadem leeft uitsluitend van giften. Dank voor uw vrijgevigheid.

de Frelaan 204
1180 Brussel (Ukkel)
02 375 95 04

info@souffledevie.be

Levensadem

J. en V. Verbeiren
Floralaan, 6
2640 Mortsel
03/449.48.26
info@levensadem.be

Algemene coördinatie en antenne voor Brussel en Waals Brabant

J. en M. PHILIPPE
de Frélaan, 204
1180 Brussel
02/375.95.04
info@souffledevie.be

Antenne voor de provincies Henegouwen, Namen, Luik en Luxemburg

D. en C. SCHWARTZ
Rue de la Chapelle, 26
5000 Namen
081/734.666
namur@souffledevie.be

LEVENSADDEM LUISTERT, GEEFT INFORMATIE EN BIEDT HULP AAN

WIE ONGEWENST OF ONVERWACHT ZWANGER IS.

LEVENSADDEM GEEFT PERSOONLIJKE BEGELEIDING AAN WIE EEN KINDJE VERLOOR TIJDENS DE
ZWANGERSCHAP.

Meer informatie vind je op

levensadem.be
souffledevie.be

www.facebook.com/levensademvzw